

[Grethe Philip.]

imellem kønnene, som vi efterlyser, og for den efter min mening rimeligere arbejdsdeling.

Kvindekommisionen foreslår oprettelse af et ligestillingsråd på 13 medlemmer. Det er et punkt, der har været meget omdebatteret både i kvindekommisionens underudvalg og senere i plenum. Det fremgår af betænkningen, at jeg personlig har stemt for et andet forslag, nemlig for nedsættelse af et 3 mands udvalg, der særligt skulle følge forholdene på arbejdsmarkedet. Det forekommer mig nemlig, at det store ligestillingsråd kan blive et meget tungt apparat, og det kan blive vanskeligt at få det gjort effektivt, ja, i værste fald kan det vel blive en sovepude for regeringen. Under alle omstændigheder vil det blive afgørende, hvorledes et sådant eventuelt ligestillingsråd vil blive sammensat. Jeg tænker her særlig på den organisationsmæssige og den mere politisk prægede repræsentation, og helt afgørende bliver det, hvilke personer man vil vælge ind i et sådan ligestillingsråd.

Vi har ikke i min gruppe taget endelig stilling til, om vi vil gå ind for en eller anden form for oprettelse af ligestillingsråd. Man kunne jo også tænke sig, at man kunne nå et skridt ad vejen ved at drage ombudsmanden mere ind i billedet, selv om det særligt bliver på de områder, der vedrører det offentlige. Vi er åbne over for forskellige forslag, der kan komme frem. Vi ser under alle omstændigheder gerne, at man sikrer, hvad nogle har kaldt en vagthund under en eller anden form, som kan råbe gevalt, hvis ligestillingen bliver trådt for nær, og som kan være med til den holdningsbearbejdelse, som til syvende og sidst er det altafgørende. Jeg vil gerne understrege, at et sådant råd, hvor stort eller lille det end måtte blive, det kan ikke være det helt afgørende. Det, der er det vigtigste, er den stadige strøm af ændringsforslag og initiativer til at fremstille og til at styrke en holdning over for ligestillingen. Det er her, det virkelige slag slås. Jeg mener, der er brug for løbende initiativer i den retning.

Men vi mener også i det radikale venstre, at der skal tages initiativer udadtil. Det gælder et fortsat samarbejde om forsørger- og ligestillingsproblemer sammen med de andre nordiske lande. Vi lægger her særlig

vægt på, at vi kommer videre i spørgsmålet om naturalisation af børn født af en dansk mor, der er gift med ikke-nordisk far.

Også i EF-samarbejdet må Danmark markere sig. Vi har med glæde noteret os, at statsministeren agter at tage et initiativ her ved det kommende topmøde i december.

Danmark har en opgave i at sikre, at man i dette internationale forum drøfter kvindernes placering og ligestillingsproblematikken. Det er jo sådan, at man i mange EF-lande ser hen til Norden som et foregangsland på dette område. Men jeg har nu en fornemmelse af, at der er sket meget i de seneste år i EF-landene, og det kunne jo også godt være, at vi kunne lære en hel del af, hvad andre lande gør på dette område. Jeg opfordrer statsministeren til at sikre, at folketinget og Danske Kvinders Nationalraad holdes løbende orienteret om de overvejelser, der foregår i EF omkring kvindernes forhold. Det er ikke mit indtryk, at det hidtil er sket på tilstrækkelig betryggende måde.

Vejen frem mod større ligestilling er en meget lang proces. Jeg kan ikke her komme ind på alle de initiativer, vi ønsker taget fra det radikale venstres side, men jeg vil varmt opfordre statsministeren til i hele lovgivningsarbejdet og i forvaltningen trods træghed og trods modstand, der kan være, stadig at gå videre i retning af større lighed i muligheder og ansvar kvinde og mand imellem, og det hvad enten det drejer sig om at sikre kvindelig repræsentation i delegationer, i udvalg og nævn, eller det drejer sig om besættelse af stillinger på områder, hvor det er særlig vigtigt at også en kvindes stemme lyder i koret.

Jeg er klar over, at mange initiativer skal komme fra politisk hold; vi kan ikke vente, at det er embedsmændene, som ikke altid er så dybt inde i denne problemstilling, der fører det frem; det må være noget, der først og fremmest påhviler os, men som også i første række påhviler den til enhver tid siddende regering.

Karen Thuroe Hansen (KF):

Forenede Nationer har proklameret 1975 som det internationale kvindeår og dermed lagt op til mangehånde aktiviteter verden over for at fremme ligestillingen mellem kvinder og mænd, nedbryde de ældgamle